

Wyrok Sądu Ostatniej Instancji w sprawie Trembeckiego o nadanie klauzuli egzekucyjnej.

Or. Archiwum Narodowe w Krakowie, sygn. WM 184, s. 579 – 582.

Edycja krytyczna: Mateusz Mataniak.

15 XI 1821 r.

[s. 579]

Sąd Ostatniej Instancji
Wolnego, Niepodległego i Ściśle Neutralnego Miasta Krakowa i Jego Okręgu

Wydał wyrok następujący.

Przytomni: Nikorowicz – prezes Sądu Apelacyjnego, kawaler Orderu św. Stanisława, prezydujący; Piekarski – wiceprezes Sądu Apelacyjnego, kawaler Orderu św. Stanisława; Litwiński, Januszewicz, kawaler Orderu św. Stanisława; Ostaszewski zastępca – sędziowie apelacyjni; Jakub Mączyński, ks. Działota, Wasserab, Bartel, Maciej Mączyński – sędziowie pokoju; Sołtykiewicz, Kozłowski – arbitrowie Męczyńskiego; Darowski, Wojciechowski – arbitrowie Trembeckiego.

[podpisy] Nikorowicz, Matakiewicz.

Działo się w Krakowie, w Domu Władz Rządowych, na audiencji Sądu Ostatniej Instancji, dnia 15 listopada 1821 r.

Między Onufrym Męczyńskim, adwokatem sądowym w Krakowie przy ulicy Grodzkiej pod nr 227 zamieszkałym, rekurrującym, osobiście stawającym, z jednej strony, a Wincentym Trembeckim, obywatelem Królestwa Polskiego, w Krakowie przy ulicy Brackiej pod L. 244 obrane do tej sprawy zamieszkanie mającym, przez Tadeusza Krzyżanowskiego adwokata stawającym, rekurrującym, z drugiej strony, w sprawie o zmianę wyroków Trybunału I Instancji z dnia 14 sierpnia i Sądu Apelacyjnego 12 września br., kaucję sumy 4000 złp przez Stanisława hr. Szaniawskiego na jego kamienicy w Krakowie pod L. 180 stojącej [s. 580] za Męczyńskim dla Trembeckiego wskutek wyroku Sądu Ostatniej Instancji 4 kwietnia br. wydanego zapisaną, za niedostateczną uznających, lecz uznanie tejże kaucji za dostateczną, a tak oddalenie Trembeckiego z żądaniem dozwoleń kontynuacji o tę sumę egzekucji z rekursu 10 miesięcy i br., na mocy opinii Wydziału Profesorów i Doktorów Prawa w Uniwersytecie Jagiellońskim 2 miesiąca i br. wydanej wręczono, na audiencję Sądu Ostatniej Instancji wprowadzonej. Konkluzje stron.

Sąd Ostatniej Instancji po wysłuchaniu sporu stron. W rozsądzeniu najpierwej rekursu złożonego przez Męczyńskiego do sądu swego na fundamencie pozwalającej mu tego opinii Wydziału Doktorów i Profesorów i Prawa Uniwersytetu Krakowskiego,

od dwóch wyroków zgodnych Trybunału I Instancji z dnia 14 sierpnia i Sądu Apelacyjnego z dnia 12 września 1821 r., uznających niedostateczność kaucji sumy 4000 złp przez Stanisława hr. Szaniawskiego na jego kamienicy pod L. 180 stojącej, na Męcińskim dla Trembeckiego zapisanej, zważywszy, iż złożona przez Męcińskiego kaucja hipoteczna przez hr. Szaniawskiego zeznana obejmuje zobowiązanie się tegoż, wedle brzmienia wyroku Sądu Ostatniej Instancji z dnia 4 kwietnia br., z zaciągnięciem^a odpowiedzialności [s. 581] za sumę 4000 złp przez Męcińskiego Trembeckiemu winną, i poza czas moratorii, uznając dalej kaucję tą za dostateczną, gdy stan ciężący kamienicy hipotekę stanowiącej w takowej i kaucji ciężar nie wyrównywa dwóm trzecim części szacunku tej nieruchomości^b. Gdy przy złożeniu w ten sposób dostatecznego dla sumy windykowanej hipotecznego zabezpieczenia Męcińskiemu względem Trembeckiego, jako obywatela Królestwa Polskiego, moratorium co do wypłaty sumy kapitałnej służy. Sąd przeto Ostatniej Instancji rekursowi przez Męcińskiego w tej mierze założonemu miejsce dając, przy zmianie wyroków rekurrowanych wyżej z daty i treści powołanych przyznaje Męcińskiemu co do wypłaty sumy kapitałnej 4000 złp Trembeckiemu, przez niego ze skryptu przed notariuszem Markiewiczem dnia 15 grudnia 1810 r. zeznanego winnej, dobrodziejstwo moratorii; znosząc następnie zajęcie ruchomości onego przez komornika Kaweckiego w dniu 11 stycznia 1820 r. uskutecznione. Gdy zaś do opozycji przez Męcińskiego założonej od wyroku sądu swego zaocznie w dniu 4 kwietnia 1821 r. wydanego, przez który wyrok Sądu Apelacyjnego de dato 9 sierpnia 1820 r. niedozwalający dalszej zwłoki Męcińskiemu do składania nowych kaucji, w miejsce złożonej przez Lipińskiego, zatwierdzony został; gdy przedmiot sporu tego jest powyżej umieszczonym wyrokiem załatwiony, i tym samym wyrok opponowany zmieniony, dlatego Sąd Ostatniej Instancji dając [s.582] miejsce opozycji założonej, wyrok swój zaoczny z dnia 4 kwietnia 1821 r. znosi.

Koszty sporu znosząc. Mocą wyroku ostatecznego.

[Podpisy] Piekarski, Matakiewicz.

[hasła: zajęcie ruchomości, kaucja hipoteczna, zabezpieczenie hipoteczne, moratorium hipoteczne]

^a W oryginale, prawdopodobnie błędnie: zaciągnięciem

^b Fragment od: „gdy stan” lekko przekreślony.